

IK BEN HET BRUSSELS ZEEKANAAL

2007

Ik ben het Brussels zeekanaal. Mijn vader is het Albertkanaal. Mijn moeder is de Semois. Historisch klopt dit niet, maar je moet dat begrijpen. De Lieve, 't Liefken zeggen die van Gent, heeft het vaderschap nooit erkend. Het zal buitenechtelijk geweest zijn. Vraag mij niet hoe zij mij hebben verwekt. Noch hoe en waar mijn moeder van mij is bevallen. Noch hoe ze mij heeft kunnen voldragen. Oude wolken vertellen mij dat ze mijn ouders daarbij hebben geholpen. Ik kan dat wel begrijpen. Ik heb ook veel aan de wolken te danken.

Ik ben een van de oudste bevaarbare kanalen van België en sommige beweren zelfs van Europa. En ik kan u zeggen dat ik de leeftijd begin te voelen. Zeekanaal zijn in Brussel beklemmt me hoe langer hoe meer. Even voorbij Brussel, richting Halle, gaat het al veel beter. Maar in Brussel is het een ramp. Om van mijn oude vriendin de Zenne nog maar te zwijgen. Wat ze die aangedaan hebben is te groot voor woorden. Wanneer ik het over 'ze' heb, bedoel ik de mens, van de soort mens. Je hebt ze in alle soorten, maar er zitten er tussen die ik, moest ik ze te grijpen krijgen, onmiddellijk verdrink. Veel te groot en veel te zwaar, te lang en te diep, zijn de schepen die door mij door Brussel varen. Meer ploegen dan varen. Voor mij is het telkens een bevalling. En ik ben onzijdig voor alle duidelijkheid. De dag zal komen dat ik scheur. De dag zal komen dat het een keizersnede wordt. Ter hoogte van café De Walvis en het Klein Kasteeltje. Daar heb ik trouwens het meeste toeschouwers. Wachtende mensen uit alle windstreken, maar toch opvallend meer uit het zuiden en het oosten. Een keizersnede zoals bij de vleeskoeien. Ik zie ze soms staan, Belgisch Witblauw, ook iets van de mens. Waar Belgen groot in zijn. Ik zal er niet op afgeven, ik ben zelf Belgisch, ik verbind gewesten, maar dat is het dan ook, door de regionalisering word ik beheerd door twee bazen, de mens weer, wij waters zouden de mens eens moeten regionaliseren, linker ledematen bestuur x, rechter ledematen bestuur y, en waar maar één van is ruzie. Ik zal maar zwijgen in sommige ziekenhuizen is het misschien al zo. Water kent rang noch stand. Ik zal er eens één verzwelgen, een mens, als ze zo verder doen.

De kano's vind ik leuk. Soms speel ik een beetje mee. Vooral bij peddelende meisjes met een paardenstaart. Die durf ik als eens een peddeltje bij geven, een duwtje in de rug, zodat het lijkt alsof ze met zwemvliezen vooruitgaan. Er is een dikke die altijd te diep hangt. Die waarschijnlijk peddelt voor zijn conditie. Die help ik soms ook een beetje wanneer ik zijn hartslag over de honderdtwintig voel trillen. Wij kanalen zijn gevoelige waters. Dit is niet geweten. Daarom zeg ik het u hier. De mensen denken dat omdat we gegraven zijn, zo recht en

streng, dat we eerder rationeel zijn en geen ziel hebben, niets is minder waar. Van zodra water ons vult nemen wij alle vibraties van de stad op. Vuil van de riolen en vibraties van de stad. Moesten we wat meer stroming hebben, we zouden die ook nog afvoeren. Maar dan zouden waters er elders mee zitten. Dat doen we dus maar niet.

Je zult begrijpen dat ik dus meer op mijn vader dan op mijn moeder lijk. Die Parijse trekjes van mijn moeder, stromen, bruisen, spatten en kletteren, daar moet ik me voor beheersen. Zie dat ze mij overwelven zoals de Zenne. De Zenne is de negerin van België, dat ik het u zeg. De mens ziet haar als de grootste vervuiler van de Schelde. De mens steekt het weer op een ander. Maar ik dwaal af, in gedachten dan, want een kanaal kan niet afdwalen. Nee, de Parijse trekjes, dat ligt niet echt in mijn aard. Ik begin te oud te worden daarvoor. Mijn water te zwaar. Zwaar dat mijn water is, ach, de mensen staan daar niet bij stil. Ik wel. Nee, toen ik jonger was, en de zon scheen, en het was zondag, en rustig, en geen dikke schepen, dan werd het mij soms te machtig. Dan moesten mist en wolken mij komen helpen om mij van mijn zotste kuren te ontlasten, te bevrijden.

Maar ik heb ook mijn verdriet, mijn verdrietige dagen. De mensen denken dat ik grijs en mijn water zwart is van de vervuiling. Dat is waar. Het zou er nog aan mankeren dat de mens dat niet zou weten. Hij heeft het zelf gedaan. En hij is nog bezig. Die dode plekken in mijn water, die diepe lijnen en groeven en voren... Ik ga je één verhaal vertellen maar zo zijn er honderden. Ik kende haar van toen ze nog een kind was. Een meisje dat langs het kanaal soms kwam spelen, wandelen, in mijn water staren en dromen en wegvliegen. Wij waters zien de verbeelding dan wegvliegen als een wolk. Water, verbeelding en wolken, dat is onze wereld. Wanneer mensen in ons kijken dan verbeelden we hen. Mensen staan daar niet bij stil, tenzij om even te kijken, naar zichzelf. De dode plekken in mijn water weerspiegelen niet meer. In elke dode plek is een mens gesprongen, gevallen, verdronken. Om zichzelf te doden. Zo ook dat meisje, maar dan als vrouw. Met twee nog wel. Het tweede nog geen jongetje of meisje. Het tweede nog in zijn water, haar water. Wiens water is het vruchtwater? Ik vroeg mij af of een foetus kon verdrinken. Ik kan u zeggen dat een foetus niet verdrinkt. Ik heb het met mijn eigen ogen gezien. Een foetus volgt de moeder. Zoals een hond zijn baasje. Zoals een appel de boom. Tot in de dood.